

ΕΡΜΗΤΙΣΜΟΣ

Ερμητισμός- είναι ή περί της Φύσεως επιστήμη, η οποία επεδόθη εις την ερμηνείαν των ιερογλύφων και συμβόλων του αρχαίου κόσμου. Είναι η αναζήτησις τής ζωτικής αρχής μέ σκοπόν να πραγματοποιήσουν οι άνθρωποι τό Μέγα Έργον (Magnum Opus) τής καθολικής αναγεννήσεως. Είναι η ροπή του ανθρώπου να παραγάγει ο ίδιος τό Πυρ τής Φύσεως, το οποίον γέννα και αναγεννά τα όντα.

Οι Ροδόσταυροι περιέκλειαν το μυστικό αυτό υπό τα αρχικά του αρχαίου αφορισμού **INRI** = Igne Natura Rrenovatur Integra (η Φύσις όλη αναγεννιέται δια του Πυρός – 18^{ος} βαθμός).

Μερικές φορές υπό τον ίδιο όρο νοείται η άποψις τού Αποκρυφισμού, όπως αυτός διδασκόταν εις τούς Αιγυπτιακούς ναούς τού Ερμού.

Περαιτέρω όμως είναι τό θεωρητικό - φιλοσοφικό μέρος τής Μεσαιωνικής Αλχημείας.

ΑΡΕΤΗ

1. Ορισμός:

Είναι η σταθερή και συνεχής τάση του ανθρώπου να θέλει και να κάνει το καλό (το αγαθό). Θα μπορούσε ακόμη να ειπωθεί ότι αρετή είναι το σύνολο των πνευματικών και ψυχικών ιδιοτήτων που βρίσκονται σε αντιστοιχία με την επικράτηση τής δικαιοσύνης.

2. Ετυμολογία:

Η λέξη προέρχεται από τη ρίζα αρ- του αρχαίου ρήματος αραρίσκω που σημαίνει προσαρμόζομαι, αρέσω, είμαι κατάλληλος για κάτι, είμαι αρεστός,

3. Ιδιότητες της αρετής:

- α) Να μην περιορίζεται μόνο σε λόγια,
- β) Να είναι σταθερή και ανεπηρέαστη από τις αντιξοότητες της ζωής,
- γ) Να είναι καθολική, να ισχύει δηλαδή για όλους και για όλα και να μην κάνει διακρίσεις.

4. Ιστορική αναδρομή:

Η έννοια τής αρετής ακολουθεί τους ρυθμούς τής κοινωνικής εξέλιξης. Κάθε κοινωνία προβάλλει την δική της αντίληψη για την αρετή.

α) Στην Ομηρική εποχή, αρετή είναι η σωματική δύναμη, η γενναιότητα και η επιδεξιότητα, απαραίτητες ιδιότητες του πολεμιστή για να προασπίσει επαρκώς το κοινωνικό σύνολο, στο οποίο ανήκε από τους ποικίλους εχθρούς του.

β) Για τους Πυθαγόρειους η αρετή είναι ανταπόκριση και ένταξη στην αρμονία του κόσμου που αντιστοιχεί στην αρμονία των αριθμών,

γ) Ο Σωκράτης και ο Πλάτωνας εξίσωσαν την αρετή με την γνώση.

δ) Ο Αριστοτέλης θεωρεί την αρετή ως μεσοτητα μεταξύ δυο αντιθεσεων. Χωρίζει τις αρετές σε διανοητικές (Επιστήμη, Σοφία, Τέχνη, Φρόνηση), σε Ηθικές (Κοσμιότητα, Αδράνεια, Εγκράτεια, Ελευθερία) και σε επιθυμητές (Δικαιοσύνη).

ε) Ο Σπινόζα ταυτίζει την αρετή με την μακαριότητα,

στ) Ο Καντ πιστεύει ότι αρετή είναι «η ηθική δύναμη η οποία υποτάσσει τις ορμές και τα πάθη και οδηγεί τον άνθρωπο στην εκτέλεση των επιταγών τής λογικής,

ζ) Ο Μοντεσκιέ, ο Βολταίρος, ο Ρουσσώ εκθειάζουν την πολιτική αρετή η οποία ταυτίζεται με την κοινή προκοπή και ευτυχία ακόμη και σε βάρος του ατομικού συμφέροντος,

5. Σημασία τής αρετής:

α) Είναι η πηγή της δικαιοσύνης, αφού γνώμονας των ατομικών πράξεων είναι τα αγαθά.

β) Κατευθύνει τον άνθρωπο προς την τελειοποίηση του ψυχοπνευματικού του κόσμου,

γ) Καταπολεμά τον εγωισμό και τη ματαιοδοξία, αφού η αρετή έχει ως επίκεντρο τον άνθρωπο όπου και αν βρίσκεται αυτός.

δ) Απομακρύνει από τις καρδιές των ανθρώπων το φθόνο και την πλεονεξία.

ε) Εθίζει τον άνθρωπο στην εγκράτεια, στη λιτότητα και στην ασκητικότητα.

στ) Είναι πηγή ευδαιμονίας

ζ) Προσανατολίζει τις πράξεις των ανθρώπων σε όλην την διάρκεια της ζωής τους.

η) αποτελεί αντίβαρο στις δυσκολίες

θ) Επιφέρει την κοινωνική συνεργασία και τις αρμόνικες διαπροσωπικές σχέσεις

ι) Παράγει Πολιτισμό.

ΦΥΛΑΚΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ (1)

Ἡ π ρ ό ς τ ο ύ ς α γ γ έ λ ο υ ς τ ι μ ή . Οἱ ἄγγελοι ὡς μακάρια πνεύματα, απολαύουν τιμῆς παρά τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας, οἷας καί γενικῶς οἱ ἅγιοι, ἤτοι τά εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἀνήκοντα πλέον πνεύματα. Κατά τούς πρώτους αἰῶνας, οἱ Πατέρες δέν ἐξῆραν τήν ὀφειλήν αὐτήν, διότι τήν Ἐκκλησίαν περιέβαλλεν εἰσέτι ὁ εἰδωλολατρικός κόσμος καί ὑπῆρχε κίνδυνος διά τήν καθαρότητα τοῦ χριστιανικοῦ μονοθεϊσμοῦ. Ἀργότερον, ἡ ὀφειλή αὕτη κατέστη βαθύτατα συνειδητή, διεστάλη δέ σαφῶς παρά τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀπό τήν εἰς μόνον τόν Θεόν ὀφειλομένην λατρείαν.

Ἡ π ρ ό ς τ ο ύ ς ἀ γ γ έ λ ο υ ς τιμητική προσκύνησις, διδάσκεται ἤδη ἀπό τῆς Γενέσεως (ιη΄ 2, ιθ΄ 1), διαφαίνεται δέ πολλαχοῦ εἰς τήν Καινήν Διαθήκην. Κατά τόν Ψευδοδιονύσιον, καί αὐτός ὁ Χριστός, ὡς ἄνθρωπος, ὑπετάσσετο εἰς τούς ἀγγέλους. Εὐσταθεῖ ὅμως περισσότερο, ἐν προκειμένῳ, ἡ γνώμη Γρηγορίου τοῦ Διαλόγου, καθ' ἣν τοῦτο δέν συνέβαινε, διότι λ.χ. οἱ ἄγγελοι ἐμφανίζονται διακονοῦντες αὐτῷ εἰς τήν ἔρημον, μετά τό βάπτισμα, πρᾶγμα ὅπερ ἀναφέρεται εἰς τήν νικήσασαν τούς πειρασμούς τοῦ σατανᾶ ἀνθρωπίνην φύση καί οὐχί ἀπλῶς εἰς τήν θείαν. (Φύλαξ ἄγγελος). Ἡ χριστιανική ἀντίληψις περί τῶν ἀγγέλων ἔδωκε πρωτεύουσαν σπουδαιότητα εἰς τό γεγονός τῆς ὑπό τούτων προστασίας καί καθοδηγήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Τό ἔργον δηλαδή τῶν ἀγγέλων ἀναφέρεται μέν κατ' ἀρχήν εἰς τήν δοξολογίαν τοῦ Θεοῦ, ἀλλά σημειοῦται καί εἰς τήν περιοχὴν τῶν σχέσεων τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Δημιουργόν του. Κατά ταῦτα, βοηθεῖται ὑπό τῶν ἀγγέλων εἰς τήν ἐπιτυχίαν τῆς προσπαθείας του νά καταστῆ μέτοχος τῆς ἀρρήτου μεγαλειότητος τοῦ Θεοῦ καί προφυλλάσεται συγχρόνως ἀπό τὰς ἐξωτερικάς καί ἐσωτερικάς ἐπηρείας τῶν ἐχθρῶν τῆς ὑποστάσεώς του.

Ἡ Θεία Πρόνοια ἐκφαίνεται εἰς τόν κόσμον διά μέσου τῆς διακονίας τῶν ἀγγέλων (Εβρ. α΄ 14). Ὡς λειτουργοί τῶν θείων βουλῶν, παρουσιάζονται προστατεύοντες καί παρορμῶντες τόν ἄνθρωπον πρὸς τό ἀγαθόν ὑπό πολλὰς μορφάς διακονιῶν. Οἱ ἄγγελοι ἀπομακρύνουν τούς κινδύνους καί φρουροῦν τούς ἀνθρώπους (Ψαλμ. λγ΄ 8, Μ. Βασιλείου, Ὁμιλ. εἰς Ψαλμ. λγ΄ § 5, PG 29,364)· προστατεύουν τόν δίκαιον (Ψαλμ. κ΄)· προασπίζουν τούς πιστούς, πολεμοῦντες καί ἐκδιώκοντες τά πονηρὰ δαιμόνια (Τωβ. ιβ΄ 3)· παρουσιάζουν τὰς προσευχὰς εἰς τόν Θεόν (Τωβ. ιβ΄ 12)· ἐκτελοῦν τό ἔργον τοῦ ψυχοπομποῦ (Λουκας ιστ΄ 22)·

ἀνήγγειλον τόν νόμον εἰς τοὺς Ἰουδαίους (Πράξ. ζ' 53, Γαλάτ. γ' 19) καί κατά τήν ἡμέραν τῆς κρίσεως θ' ἀναλάβουν τό ἔργον τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν δικαίων ἀπό τῶν ἀδίκων (Ματθ. ιγ' 49).

Υπό τό αὐτό πνεῦμα διατυπώνουν καί ἀναπτύσσουν τὰς σκέψεις των ὅλοι σχεδόν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Τοὺς ἀγγέλους θεωρεῖ ὁ Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ὡς "ἀκονῶντας εἰς εὐανδρίαν".

Ὁ Ἰουστίνος, ὁ Ὠριγένης, ὁ Ἰ. Χρυσόστομος, ὁ Μ. Βασίλειος, ὁ Γρηγόριος Νύσσης, ὁ Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, ὁ Αὐγουστίνος κ' ποιοῦνται λόγον περὶ τῶν φυλάκων ἀγγέλων.

Πλεῖστοι ἐκ τῶν Πατέρων ὑποστηρίζουν τήν ἄποψιν, ὅτι μόνον ὁ πιστός ἔχει φύλακα ἄγγελον, ἐφ' ὅσον ἡ ἁμαρτία ἀπομακρύνει τοῦτον τοῦ ἀνθρώπου (Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Εἰς Πράξ. Ὁμιλ. κστ' § 3,).

Ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου ἐμορφώθη ἡ ἀντίληψις ὅτι καί ἕκαστος ἁμαρτωλός ἔχει εἰς τό πλευρόν του τόν δαίμονα (Ὠριγένους, Ὑπόμνημα εἰς Ματθ. PG 13, 1168. Περί ἀρχῶν, βιβλίον γ' § 140-141,).

Ἡ δοξασία αὐτή ἀπαντᾷ εἰς τόν Ποιμένα τοῦ Ἑρμᾶ (PG 2, 928-929), ὅπου ἐξαίρεται ὁ ἄγγελος τῆς δικαιοσύνης, παραβαλλόμενος πρὸς τόν ἄγγελον τῆς πονηρίας. Εἰς τό ἐν λόγω ἔργον ἔχομεν συστηματικὴν ἀνάπτυξιν τῆς δοξασίας περὶ φύλακος ἀγγέλου.

Ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἔχομεν τήν πληροφορίαν, ὅτι ὑπάρχουν καί φύλακες ἄγγελοι τῶν ἐθνῶν. Οἱ Ἰουδαῖοι εἶχον τόν Μιχαήλ, ὁ ὁποῖος ἀντεμάχετο κατά τῶν ἀγγέλων τῶν ἄλλων ἐθνῶν (Δαν. ι' 12,13. Βλ. ἐπιστ. Ιούδα 9). Ὁ ἐν λόγω ἄγγελος κατέστη μετὰ ταῦτα προστάτης τῆς ἐν Χριστῷ Ἐκκλησίας (Ἀποκ. ιβ' 7). ΟΜ. Βασίλειος καί ὁ Γρηγόριος Νύσσης ποιοῦνται λόγον περὶ τῶν ἀγγέλων τῶν ἐθνῶν καί τῶν πόλεων. Ἐν προκειμένῳ διαβλέπομεν, ὅτι συμβαδίζουν εἰς τόν Ἰουδαϊσμόν καί τόν μετέπειτα Χριστιανισμόν καί συνυφαίνονται ἀρρήκτως αἱ ἀντιλήψεις περὶ προστασίας ἀναφερομένης εἰς ἕνα ἕκαστον καί εἰς τήν συλλογικὴν ὄντοτητα τοῦ περιουσίου λαοῦ ἢ τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Γενικῶς, ὁ φύλαξ ἄγγελος προσαγορεύεται ὑπὸ τῶν Πατέρων διὰ πολλῶν ὀνομασιῶν.

Οὕτω, καλεῖται "φρουρός", "προστάτης", "ἔφορος", "ἐπιμελητής", "ποιμήν" καί "πομπός", "ἀλεξιτήρ", "βοηθός" κατά τόν Γρηγόριον Ναζιανζηνόν (Γρηγορίου Ναζιανζηνοῦ, Ποιήματα δογματικά, PG 37, 519).

Ἐν προκειμένῳ πρέπει νά τονισθῇ, ὅτι ἡ γνώμη πολλῶν, κατά τήν ὁποίαν αἱ ἀντιλήψεις τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καί τοῦ Χριστιανισμοῦ περὶ τῶν ἀγγέλων εἶναι δάνειον ἐκ τῶν ὁμόρων χωρῶν τοῦ Ἰσραὴλ καί τῶν ἐν γένει εἰδωλολατρικῶν λαῶν, εἶναι κατά πάντα πεπλανημένη.

Βεβαίως, διαπιστώνεται εύκολώτατα ή όμοιότης τών αντιλήψεων τής Γραφής και τών άλλων έθνών, ή όποία είναι μόνον έξωτερική.

Ό Κλήμης ό Άλεξανδρεύς τονίζει τήν όμοιότητα αυτήν (Στρωματεις 5, PG 9,136,189,192). Κατά τόν Ήσιόδον (Εργ. και Ημέρ. 249-257) υπάρχουν άγγελοι " άθάνατοι Ζηνός φύλακες θνητών ανθρώπων "· είναι δέ ούτοι προάγγελοι τών βουλών του Διός (Ιλιας Ω΄ 290-299), εις τόν " Φαίδωνα" επίσης γίνεται λόγος περί του δαίμονος ενός έκάστου.

Παρά ταύτα, αί αντιλήψεις τής Γραφής περί τών άγγέλων συνυφαίνονται μέ τό ιδιαίζον και κατά πάντα διάφορον περιεχόμενον του έργου του Θεού και τής σχέσεως του ανθρώπου μετ' Αυτού έν συγκρίσει προς τάς ζένας αντιλήψεις.

Εις τόν Ίουδαιισμόν, έξ άλλου, έχομεν παράλληλον προς τά άλλα έθνη και συγχρόνως πηγαίαν ανάπτυξιν τών περί άγγέλων αντιλήψεων έκ τής πίστεως προς τό έργον του Δημιουργού, χωρίς ν' αποδεικνύεται οιαδήποτε έξάρτησις από άλλους λαούς.

Η πίστις εις τούς φύλακας άγγέλους έδωκεν άφορμήν διά τήν δημιουργίαν ύμνων προς τιμήν τών προστατών άγγέλων. Παραλλήλως έκάλιεργήθησαν και ή ζωγραφική και αί λοιπαί μορφαί τής τέχνης προς τήν κατεύθυνσιν αυτήν. Από του Ε΄ αιώνος, όταν παρουσιάζεται έντονότερον ή τάσις προς άπεικόνισιν του έργου τών άγγέλων, δημιουργούνται πολλά συνθέσεις περί τό θέμα τών φυλάκων άγγέλων.

Εις τό Μουσείον του Λούβρου υπάρχει βυζαντινής προελεύσεως πλάξ έξ έλεφαντοστού παριστώσα τόν Μ. Κωνσταντίνον ή Ίουστινιανόν, ως θριαμβευτήν· σύν τοις άλλοις παριστάνονται δύο άγγελοι κρατοῦντες τό έγκόλπιον. Επίσης εύρίσκεται πίναξ του Rembrandt παριστών τήν οικογένειαν του Τωβίτ προσκυνούσαν τόν προστάτην Ραφαήλ.

Η πίστις αυτή εις τόν φύλακα άγγελον έχει βαθυτάτας τάς ρίζας εις τήν ψυχήν του λαού. Πολλά αντιλήψεις, θρύλοι και παραδόσεις έπεχρίσθησαν μέ τόν μανδύαν τής πίστεως εις τήν προστατευτικήν άποστολήν τών άγγέλων. Η ποίησις και αί λαϊκαί παραδόσεις έχουν νά παρουσιάσουν συγκινητικές άποχρώσεις εις τό θέμα τουτο. Έξ αυτών τών αντιλήψεων άνεβλάστησεν εις τήν ψυχήν του λαού ή πεποίθησις ότι ό αποθνήσκων "άγγελοφοριέται", ήτοι βλέπει όράματα άγγέλων ή δαιμόνων, άναλόγως τής ψυχικής του καθαρότητας. Εις τήν δραματικήν πλοκήν του θρύλου του "Μαρμαρωμένου Βασιλιά" πρωτεύοντα ρόλον παίζει ό φύλαξ άγγελος. Παραλλήλους παραδόσεις έχουν και τά άλλα χριστιανικά έθνη, ως επίσης και περιεχόμενον εις τήν λογοτεχνίαν, έμπεποτισμένον μέ τάς αντιλήψεις αυτές.

ΦΥΛΑΞ ΑΓΓΕΛΟΣ (2)

Κατά την Ιερά Παράδοση της Εκκλησίας του Χριστού, ο φύλαξ άγγελος δίνεται στον άνθρωπο στο Άγιο Βάπτισμά του. Αυτό το γεγονός μπορούμε να καταλάβουμε καλλίτερα από την 5η ευχή προς κατηχούμενους, όπου μεταξύ των άλλων, λέγει και αυτά :

"Συνόδευέ τον στην ζωή του με φύλακα άγγελο για να τον λυτρώνει από κάθε παγίδα του εναντίου, από προσβολή του πονηρού, από δαιμονα μεσημβρινό και από κακές φαντασίες".

Εκτός από τον φύλακα άγγελο ο Θεός στέλνει στον άνθρωπο και άλλους αγγέλους στην ζωή του για να τον βοηθούν, να τον κατευθύνουν και να τον παρηγορούν στους πειρασμούς του, στις δοκιμασίες του εκ του πνευματικού πολέμου, τις οποίες περνάει ο άνθρωπος σ' αυτόν τον κόσμο. Περί αυτών των θείων λόγων, ο Θεός Παύλος λέγει : 'Ότι οι άγγελοι είναι "λειτουργικά πνεύματα προς διακονία αποστελλόμενα δια τους μέλλοντας κληρονομείν σωτηρία" (Εβρ. 1,14). Με αυτό τον ορισμό ο Απόστολος Παύλος εξυψώνει τον λογισμό των υπηκόων και παρηγορεί πάρα πολύ τους χριστιανούς, διότι φανερώνει ότι ο Θεός έχει πολλή φροντίδα για αυτούς, αφού τους αγγέλους, οι οποίοι υπερβαίνουν κατά πολύ τους ανθρώπους, τους διέταξε να υπηρετούν την σωτηρία των ανθρώπων.

Αλλά βλέπουμε ότι τόσο στον Παλαιό Νόμο, όσο και στον Νόμο της Χάριτος, οι άγγελοι αποστέλλονται από τον Θεό να βοηθούν και να εξυπηρετούν τους ενάρετους ανθρώπους, όπως τον Λώτ, τον Αβραάμ, τον Ιακώβ, τον Μωϋσή, τον Βαλαάμ, τον Ιησού του Ναυή, τον Γεδεών, τον Μανασσή και άλλους, ενώ από την Καινή Διαθήκη τον Ιωσήφ, την Παρθένο Μαρία, τους Ποιμένας, την Μαρία Μαγδαληνή και άλλους.

Με αυτές τις λίγες μαρτυρίες έδειξα ότι ο Πανάγαθος Θεός βάζει σε εμάς φύλακας αγγέλους, όχι μόνο στο Άγιο Βάπτισμα, αλλά σ' όλη την ζωή μας, οι οποίοι βοηθούν τους δικαίους στην οδό της σωτηρίας, που Τον αγαπούν και πιστεύουν σ' Αυτόν.

Ποιος είναι ο σκοπός του φύλακος αγγέλου στην ζωή τον ανθρώπου και πώς τον βοηθάει στην σωτηρία;

Ο σκοπός του φύλακος αγγέλου είναι να φυλάγει τον άνθρωπο με αόρατο τρόπο από τους πειρασμούς του διαβόλου, από κάθε είδους αμαρτωλή πτώση, να τον κατευθύνει στην εκκλησία, στην μετάνοια, στην προσευχή. Να τον παρηγορεί στις στενοχώριες της ζωής και να τον προτρέπει στα καλά έργα.

Ο φύλαξ άγγελος δόθηκε από τον Θεό για την σωματική και ψυχική προστασία του ανθρώπου. Ουδέποτε κοιμάται, κατά τον λόγο του ψαλμωδού : "Μηδέ νυστάξει ο φυλάσσων σε" (Ψαλμ. 120.3).

Ο φύλαξ άγγελος προστατεύει την εμπιστευμένη σ' αυτόν ψυχή σε καιρό πειρασμού, εάν έχει πίστη και φόβο Θεού, όπως λέγει ο ίδιος Βασιλεύς και προφήτης :

"Παρεμβάλει άγγελος κύκλω των φοβούμενων αυτόν" (Ψαλμ. 33,9) .

Ο φύλαξ άγγελος υπηρετεί την σωτηρία του ανθρώπου (εβραιους 1,14). Λυτρώνει τον άνθρωπο σε επικίνδυνες περιστάσεις (Πράξ. 5,19 12,7-8 9, 11). Είναι λειτουργικό πνεύμα του Θεού για την προστασία των ανθρώπων (Ψαλμ. 102,21. 103,5. Λουκ. 16,22) .

Οι άγγελοι βλέπουν πάντοτε την δόξα του Θεού στους ουρανούς και προσεύχονται για τους ανθρώπους.

Ερχόμαστε στον Μυητικό ορισμό του Φύλακα Αγγέλου.

Ο Φύλακας Άγγελος ή Μεταθρόνιος συνοδεύει τον κάθε άνθρωπο σε κάθε ενσάρκωση του και είναι πάντα ο ίδιος , ένας από την τάξη των Μιχαήλ. Με βάση τον νομό της αιτίας και αποτελέσματος (Κάρμα) κλπ , κρατεί το Αρχέτυπο για το πώς θα πρέπει να είναι το τέλειο ψυχονοητικό σώμα (προσωπικότητας) του συγκεκριμένου ανθρώπου για την συγκεκριμένη ενσάρκωση. Ο φύλακας άγγελος δεν επιβάλλει αλλά συνεχώς γίνεται σιωπηλή αλληλεπίδραση (υποδείξεις-εμπνεύσεις) μεταξύ του αρχετύπου και του περιεχομένου (υποσυνείδητο) και συμπεριφοράς της προσωπικότητας και αν το παρακάνουμε δημιουργούνται οι τύψεις της συνειδήσεως οι οποίες τις περισσότερες φορές δεν εισακούονται λόγω της Εωσφορικής επιδράσεως (Εγωισμού) .

Όταν ο άνθρωπος εξελισσόμενος καταφέρει να προσεγγίσει το αρχέτυπο τότε έχει τελειωθεί για την παρούσα ζωή και μπορούμε να πούμε ότι αυτό αποτελεί το μετρό της επίτευξης του μέγιστου της γήινης ευτυχίας.

28ος βαθμός - Ιππότης τού Ηλίου - του Αρχαίου και Αποδεδεγμένου Σκωτικού Τύπου

Στον 28° βαθμό μπορούμε να πούμε ότι τον ρόλο του φύλακα Αγγέλου παίζει ο Αδελφός Αλήθεια (συνείδηση) ο οποίος συνοδεύει τον υποψηφιο στις επαφές του με τα των επτά Μαλακίμ ή Χερουβίμ.

ΜΥΗΤΙΚΟΣ ΟΡΙΣΜΟΣ ΑΡΕΤΗΣ - Στον σκοτεινό θάλαμο τα ερωτήματα στην Κοινωνική διαθήκη του αμύητου είναι :

1^{ον} Τίνα τα προς τον Θεόν Καθήκοντα

2^{ον} Τίνα τα προς τον πλησίον Καθήκοντα

3^{ον} Τίνα τα προς Εαυτόν Καθήκοντα

Θεωρώ ότι η έννοια τής **Αρετής** (Μυητικά) περικλείεται στις επτά υποσχέσεις που δίνουν οι Ερευνητές τής Αληθείας προς τον εαυτόν τους ότι θα επιδιώξουν, κατά το ανθρωπίνως εφικτόν, να τηρήσουν...

Η ειλικρινής αυτή και συνειδητή προσπάθεια καθορίζει τον όρο **αρετή** με **α** μικρό στα πλαίσια τής συνήθους προσωπικότητας ή κατώτερου εγώ, ενώ η πλήρης πραγμάτωση της προσπάθειας χαρακτηρίζεται με τον όρο **Αρετή** με **Α** κεφαλαίο και είναι επίτευγμα τού Ανώτερου Εγώ.

Πρόκειται για υποσχέσεις που δοθήκαν στον Στυλιανό Αττεσλή όταν ήταν επτά χρόνων από τον Πατέρα Γιοχανάν (δηλαδή τον Ιωάννη τον Ευαγγελιστή) ο οποίος είναι ο προστάτης και ο καθοδηγητής τών κύκλων Ερεύνης τής Αληθείας όπως είναι και στον Ελευθεροτεκτονισμό.

« ΟΙ ΕΠΤΑ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ

ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΕΡΕΥΝΗΤΩΝ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ »

1. Να υπηρετώ παντού και πάντοτε τον Θεό εις τον οποίον ανήκω.
2. Να χρησιμεύω παντού και πάντοτε ως αγωγός του Θείου Σχεδίου.
3. Να κάμνω παντού και πάντοτε καλή χρήση τών Θείων Δώρων της ΣΚΕΨΕΩΣ και του ΛΟΓΟΥ.
4. Να υπομένω καρτερικώς και αγωγίστως τας πάσης μορφής δοκιμασίας, τας οποίας ο Πάνσοφος ΘΕΙΟΣ ΝΟΜΟΣ θέλει κρίνει δίκαιον να επιφορτίσει εις εμέ.
5. Να αγαπώ και να υπηρετώ τον **Πλησίον** εκ βάθους Ψυχής και Πνεύματος, οιαδήποτε και αν είναι η συμπεριφορά αυτού προς εμέ.
6. Να διαλογίζομαι καθ' εκάστην τον ΘΕΟΝ με σκοπό τον πλήρη μετ' Αυτού συντονισμό και την εναρμόνιση όλων των σκέψεων, επιθυμιών και πράξεών μου προς την Πανάγαθο Του Βούληση.
7. Να ελέγχω πάντοτε τας σκέψεις, επιθυμίες, λόγους και πράξεις μου εν τη γενέσει των, καθ' εκάστην δε προτού κατακλιθώ να ερευνώ αν η όλη μου συμπεριφορά είναι πλήρως εναρμονισμένη με τον ΘΕΙΟΝ ΝΟΜΟΝ.

ΕΓΩ (Ανώτερο – κατώτερο)

Κατ' ουσία δεν υφίσταται ανώτερο ή κατώτερο Εγώ.

Ένα είναι το Εγώ και είμαστε Εμείς οι ίδιοι σαν Θείες προεκτάσεις – Θείοι σπινθήρες.

Όμως οι συνθήκες ενσαρκώσεως που κάνουν τον κοινό άνθρωπο να λειτουργεί υπό το πρίσμα της προσωπικότητας και τον κρατούν μακριά από την όντως αλήθεια μέσα από πέπλα σκότους (δρύφακτο στον 4^ο βαθμό κλπ) μπορούμε να πούμε ότι συσκοτίζοντας την Συνείδηση τού Εγώ τού δίνουν τον χαρακτηριμό τού κατώτερου Εγώ.

Όταν αρχίζει να συντονίζεται με τα ανώτερα επίπεδα (Πνευματικό – Αιτιατό κ.λ.π) μπορούμε να πούμε ότι με την αποκτηθείσα τότε Συνείδηση τών επιπέδων αυτών τον χαρακτηρίζει ο Όρος ανώτερο Εγώ.

Βασικά το θέμα αυτό είναι από τα δυσκολότερα, άπτεται της ουσίας της μνήσεως, και το διαπραγματεύεται εν εκτάσει ο Α' Τόμος τού ΑΑΣΤ

ΒΑΘΥΤΕΡΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΟΝΤΟΣ

Αναφέρει η Α' προς Κορινθίους επιστολή τού αποστόλου Παύλου (κεφάλαιο 15 : 50~51) :

« αλλά ἔρει τις πῶς ἐγείρονται οἱ νεκροί ; Ποῖο δέ σώματι ἔρχονται ;
ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα Βασιλείαν Θεοῦ κληρονομησαὶ οὐ δύνανται

Ἴδοῦ μυστήριον ὑμῖν λέγω, πάντες μὲν οὐ κοιμηθησόμεθα, πάντες δέ ἀλλαγησόμεθα ».

Όπως δε αναφέρει σχετικά σε άλλο σημείο το τυπικό τού 28^{ου} βαθμού :

τού Φιλοσοφικού Τεκτονισμού τού Αρχαίου & Αποδεδεγμένου Σκωτικού τύπου (Α.Α.Σ.Τ) :

« Ο άνθρωπος, όστις θριαμβεύει επί τών παθών, μεγεθύνει τις Πνευματικές του Ιδιότητες.

Ο Θεός τώ μετρά το φώς (την Συνείδηση) αναλόγως τών αρετών του καί επιτρέπει να εισδύσει άπ' αυτής τής παρούσης ζωής προοδευτικώς στα βαθύτερα μυστήρια τής φύσεως.

Όστις τουναντίον υποκύπτει στους πειρασμούς τής σαρκός, πίπτει ολίγον κατ' ολίγον υπό την επίδραση τών μοιραίων νόμων, οίτινες διέπουν τα στοιχεία και καθιστάμενος λεία αυτών, παραδίδεται εις την διαρκή αμάθεια, ήτις είναι ο θάνατος τού πνεύματος (Χιράμ).

Μακάριος ο υιός τής Γής, όστις διατήρησε αγνή την εικόνα τής υπέρτατης τελειότητος και όστις δεν την συσκοτίσε με τον πέπλο τών χαμερπών απολαύσεων. Όταν έρχεται διά αυτόν η ώρα να εγκαταλείψει τον κόσμο τούτο, το σώμα του αποδίδεται εις το κράτος τής ύλης. Αλλά το πνεύμα του απεκδυόμενο τού φλοιού τούτου, παλαιωθέντος υπό τού χρόνου, ανυψώνεται προς τις επτά συγκεντρικές σφαίρες, οι οποίες περιβάλλουν το γήινο σύστημα ».

Ο 28^{ος} βαθμός μάς δίνει, σε ένα άλλο εδάφιο του, μια πληροφορία η οποία πολύ μπορεί να μάς προβληματίσει αλλά και να δια φωτίσει την έρευνα μας, εάν φυσικά εκτιμηθεί δεόντως !

*« Δεν ήρθε ακόμη η ώρα, αν αυτή πρόκειται να έλθει ποτέ, κατά την οποίαν θα εισδύσεις πέραν τών επτά λαμπτήρων, οι οποίοι ακτινοβολούν προ τού Θρόνου, σε κόσμο εκτεινόμενο πέραν τών ορίων τής αντίληψης σου, για να αντικρίσεις εκεί πρόσωπο με πρόσωπο το **Ον**, το χωρίς μορφή και όνομα, το οποίο βρίσκεται πίσω από όλες τις μορφές και όλα τα ονόματα. Αλλά μπορείς ήδη να διακρίνεις το **Ον** αυτό στις πρωτεύουσες εκδηλώσεις του, δηλαδή την λάμψη τού φωτός στον φυσικό κόσμο και το βασίλειο τού νόμου στον ηθικό κόσμο. »*

Η διείσδυση αυτή γίνεται με το λεγόμενο πνευματικό σώμα που είναι το επένδυμα μας σαν Ανωτέρου Εγώ (καθαρής Συνειδήσεως) ενώ το υλικό-ψυχό-νοητικό μας σώμα είναι το επένδυμα του κατώτερου εγώ, δηλαδή τής κοινής εν εγρηγόρσει συνειδήσεως.

Και πάλι από την προς Κορινθίους Α' επιστολή του Παύλου κεφ.15
« σπείρεται σῶμα ψυχικόν, ἐγείρεται **σῶμα πνευματικόν**. ἔστι σῶμα
ψυχικόν, καὶ ἔστι **σῶμα πνευματικόν**. οὕτω καὶ γέγραπται· ἐγένετο ὁ
πρῶτος ἄνθρωπος Ἀδὰμ εἰς ψυχὴν ζῶσαν· ὁ ἔσχατος Ἀδὰμ εἰς **πνεῦμα**
ζωοποιοῦν· ἀλλ' οὐ πρῶτον τὸ πνευματικόν, ἀλλὰ τὸ ψυχικόν, ἔπειτα
τὸ **πνευματικόν**. ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοϊκός, (**κατώτερο εγώ**)
ὁ δεύτερος ἄνθρωπος ὁ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ (**Ανώτερο Εγώ**).

13-2-2015

Η.Σ.